

Jak odstartovat Kabrňáka

Když jsem byla dítě, prožívala jsem spoustu nepříjemných problémů, o kterých se jiným dětem ani nesnilo. Nejen že mě rodiče pořád hlídali (má „ty voči“, tak aby se jí něco nestalo), ale i tam, kde jejich přítomnost byla žádoucí, častokrát trapně selhávali nedostatkem přizpůsobivosti, fantazie a invence.

Jedním z citových karambolů, které jsem opakovaně každý podzim musela prožívat, bylo pouštění draků. Paní učitelka nás v předem naplánovaný den vyzvala, abychom si z domova přinesli papírové draky a že je budeme pouštět na kopci ve Slovenské ulici na pražských Vinohradech, které se tehdy nesměly nazývat Královské, protože režim králům nepřál. Odpoledne, kdy se moji kamarádi vychloubali svými dokonalými hvězdicemi, klasickými rozšklebenými draky, ano i vzducholoděmi v rozměru 3 D, se mi vždycky zdálo zahanbující a nekonečné.

Zatímco jiní rodiče lepili, přitloukali, malovali, vyvažovali a všemožně se snažili, aby „jejich“ drak byl originální a perfektní, mě obdařila maminka hudebnice desetikáčkou a poslala mě do Narpy, abych si tam nějakého draka koupila. Potom se s tatínkem s ponižující nejistotou dívali na klubíčko provázku, který bylo nutno na jakousi prefabrikovanou masku zespoda přivázat a to mělo létat. Nikdy se tak nestalo. Milovala jsem tedy Drakiády, na které připadl naprosto bezvětrný den, který do určité míry srovnal můj handicap s ostatními.

Nicméně, nápaditá učitelka vyhlásila soutěž: „To nevadí děti, že nefouká, máme volné odpoledne a můžeme udělat soutěž o nejkrásnějšího draka!“ Snad si aspoň trochu dovedete představit, jak hrozný to byl čas. Žehrala jsem, že mi nedovolili chodit do školy pro přisleplé děti, kam bych správně patřila. V takové pěkné škole v Koperníkově ulici by jistě učitelé nedovolili, aby nedostatkem zraku ohrožené děti chodily někam na kopec s ošpejlovanými zrůdičkami, které mohou být očím nebezpečné.

Uplynulo dvacet let. Narodila se nám holčička s krásnýma modrýma a hlavně zdravýma očima. Moje oči naopak za tu dobu dost zchátraly, nicméně – jak říká klasik – dobře to snáším.

Holčičce byly tři roky a zároveň s touto událostí nastal říjen, čas draků. V tu dobu u nás tak trochu bydlel kamarád, který čekal na byt. A měl spoustu času a spoustu nápadů, byla s ním legrace a snažil se nám pomáhat, když už u nás bydlel. Pomáhal třeba tím, že zatímco jsem žehlila a můj manžel byl v práci, kamarád mému dítěti a mně hrál moc hezky na kytaru. Nebo naši holčičce kreslil legrační obrázky, které pak spolu vybarvovali. Bylo to fajn, měla jsem víc času na vaření pro tři dospělé a jedno dítě.

Naše chůva, tedy kamarád Zdeněk, vymyslel Draka Kabrňáka. Nejdřív ho naší Evičce namaloval na formát A4. Potom vzal rýsovací čtvrtku, formát A3 a dračí podobiznu přemaloval a zvětšil. Pak šel na pivo. Když se vrátil, navštívil náš sklep, kde našel laťky a následně mě požádal o prostěradlo. Prý nemusí být nové. Hurá, řekla jsem si ulehčeně.

Zdeněk něco přitloukal, stříhal, lepil. Když k večeru přišel můj manžel, hned přiskočil k započatému dílu. Evičky ani mě si nevšímal. Kolem třetí ráno se manžel vplížil do ložnice a šeptem mi sdělil: „máme to v kufru!“ Ani jsem se nezmohla na upřesňující otázku a raději jsem zase rychle usnula.

Ráno stála v naší kuchyni obrovitá nestvůra vysoká jako vzpřímený muž. Můj muž. Byli s drakem přesně stejně velcí. Drak měl ovšem oči jako talíře, svaštělé čelo a hubu plnou ostrých zubů. Zdeněk si dal fakt záležet. Drak nebyl papírový, nýbrž plátěný – aha, tady je moje prostěradlo! Oba chlapi vyčkávavě přešlapovali a čekali na můj úsudek: „Tedy, já nevím. Je to monstrum. Na druhou stranu na něj dobře vidím,“ podotkla jsem povzbudivě.

V tu chvíli přitápala Evička. Když viděla tu věc, zaječela, jako by jí někdo šlápl na nohu těžkou vojenskou botou. Pak utekla, zalezla pod postýlku a strašně plakala, až z toho škytala. Tatínek i chůva Zdeněk ji všemožně utěšovali, ukazovali původní skici, zatímco já seděla v kuchyni a z krepového papíru vyráběla kilometrový ocas. Evička se uklidnila až když se dozvěděla, že drak se jmenuje Kabrňák Novák a bude krásně létat, jako letadlo.

Byla sobota odpoledne a na kopci Okrouhlík, kde ještě tehdy nestálo sídliště, se konala Drakiáda. Muži nesli hlavu Kabrňáka, já měla kolem sebe několikrát otočený dračí ocas a Evička si pyšně vykračovala s kočárkem, který i s panenkou dostala k narozeninám. Dokonce se nechala přemluvit, že poveze v kočárku i klubko provazu, na kterém draka Kabrňáka budeme pouštět jako koně na lonži.

Na Okrouhlíku byla spousta lidí a spousta draků. Poprvé v životě jsem se cítila jako příslušnice královského rodu nebo tak něco. V tu dobu už se papíroví draci dávno nenosili. Plast, igelit, plast a zase plast. Unifikovaní chcípáci ze socialistických papírnicků. Ubožáci ubozí, šlo mi hlavou, zatímco jsem odvíjela luxusní ocas s třiceticentimetrovými mašlemi.

Kabrňák létal, jenže se v letu strašně vrtěl. Zřejmě nějaký hyperaktivní, chce létat výš a výš, ale moc mu to nejde. Tak jsme znovu vyvažovali a upravovali, zatímco Evičku celá Drakiáda zvolna přestávala bavit. Jí nešlo o soutěž, spíš o to, aby Kabrňáka vyvenčila a tento úkol byl prakticky splněn. Tak se věnovala Mahulence, své panence v růžovém kočárku.

„Ten ocas je děsně lehký,“ pravil můj manžel, inženýr.

„Jo, to je mi taky jasný,“ přitakal Zdeněk, budoucí inženýr, a rozhlížel se po něčem, čím by se ocas dal zatížit. Nablízku byl odpadkový koš, jen tak halabala pověšený na chatrný sloupek. Pánům zasvítily oči, ale nevěděli, co si počít s obsahem tohoto vhodného předmětu.

„Ať vás ani nenapadne dát ty odpadky Evičce do kočárku,“ zařvala jsem tušíc, co jim jde hlavou.

„Kočárek“ řekli oba najednou. „Evičko, že chceš, aby se tvoje panenka svezla s Kabrňákem do nebička?“ zeptali se úlisně. Než jsem stačila zakročít, Evička nadšeně přitakávala, nová hra jí připadala zajímavá.

Zpočátku to byl dobrý nápad. Šikovné ruce přivázaly kočárek i s panenkou na dračí ocas, pak jeden běžel z kopce třímaje obrovského draka nad hlavou a druhý povoloval klubko provazu zvíci melounu. Kabrňák Novák se cenil na celou Libeň, potom i na Holešovice, na Prahu...

Z klubka nezbylo už nic, protože oběma pánům prostě došly síly a draka na lonži už zpátky nepřitáhli.

Tak nám Kabrňák odletěl do nebička a vzal s sebou i panenku Mahulenu v růžovém kočárku. Čest jejich památce.

Bála jsem se, že Evička z toho dostane záchvat nebo tak něco. Evička se ale cestou domů usmívala, jednou ručičkou se držela táty a druhou Zdeňka. Dětská důvěra v nezodpovědné chlapy nezná mezí.

Doma si přitiskla do náruče hadráčka Pipi Punčochatou a šla s ní spát jako obvykle. V postýlce vyprávěla své hadrové družce, jak Mahulena s Kabrňákem odlétli na dlouhatánský výlet.

Zatímco je Kabrňák s Mahulenkou v nebičku, já mám celé ty roky před očima výjev, jak nad Libní letí obrovská dračí hlava s třapci místo uší a kus za ní se na konci barevného ocasu vznáší růžový kočárek s panenkou. Lidé dole v tu chvíli zapomněli na své trapné dráčky chudáčky a hleděli s otevřenými ústy vzhůru. Kdybych byla malíř Adolf Born, tento výjev bych namalovala. Leč – psaní mi jde snáz.

Delicie Nerková, 2015